

عنوان مقاله:

بررسی راههای رسیدن به توسعه پایدار از دید جغرافیا و شهرسازی

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی توسعه پایدار در علوم جغرافیا و برنامه ریزی، معماری و شهرسازی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

شیفته فرخی - دانشجوی کارشناسی مهندسی شهرسازی دانشگاه کردستان

شیمای شکر - کارشناسی آب و هواشناسی دانشگاه کردستان

خلاصه مقاله:

انسان ها همواره در طول تاریخ به دنبال راه هایی برای برآورد ساختن نیاز های خود بودند که به دنبال انقلاب کشاورزی که باعث تولید انبوه در محصولات کشاورزی بیش از نیاز روستاییان اولین تغییرات در اکوسیستم کره ی زمین است .وبه دنبال آن با انقلاب صنعتی تخریب بیش از حد از منابع طبیعی وآلودگی بسیار زیاد ومهاجرت عمده ی روستاییان به شهرها را در این دوران شاهد هستیم وهمچنین ظهور سرمایه داری وقطبی شدن جامعه وتمایز شدید بین فقیر وغنی را در جامعه شاهد هستیم که مفهوم پایداری برای رهایی از مشکلات روز افزونی است که بعد ازانقلاب صنعتی به وجود آمد و اسکان بشررا با مشکل مواجه کرد. پایداری که در همه ی ابعاد شامل اجتماعی ،اقتصادی ،مدیریتی و کالبدی باشد.کنفرانس ها و اجلاسیه های جهانی مانند لاهه و ریو که به ابتکار سازمان ملل در چند دهه گذشته برگزار شده اند نقش مهمی در شکل گیری پارادایم توسعه پایدار داشته اند. اولین تلاش های مرتبط با توسعه پایدار در اواخر دهه 1960 م. رخ داد و ویژگی آن بحث درباره کیفیت محیط زیست در برابر رشد اقتصادی و حاکی از تغییر بینش و نگرش درباره الگوهای سنتی رشد اقتصادی بود. اما نقش اساسی در تبیین وتوجه به توسعه پایدار به دوکنفرانس محیط زیست استکهلم در سال 1972 وکنفرانس ریو در سال 1992 و یک کمیسیون جهانی محیط زیست و توسعه در سال 1987 مربوط می شود.اصطلاح توسعه پایدار به صورت وسیع بعد از گزارش کمیسیون برانتلند تحت عنوان آینده مشترک ما و اجلاس ریو 1992 م. مطرح شد . از آن موقع تاکنون افراد در بحث و جدلند که توسعه پایدار در عمل چه معنا می دهد و چگونه می توان به آن دست یافت . بعضی هم توسعه اخلاقی و توسعه پایدار از نظر اکولوژیکی و اصطلاحات مشابه ای را ارائه داده اند.مفهوم پایداری از محیط زیست و منابع طبیعی فراتر رفت وابعاد مختلف اجتماعی واقتصادی وکالبدی ومدیریتی را نیز شامل شد .سرانجام در سال 1996 تشکیل جلسه سازمان ملل هبیتات دامنه ی پایداری رو به مباحث شهری کشیده است. درحقیقت واژه پایداری براساس تعریف کمیسیون جهانی محیط زیست توسعه پایدار را به عنوان توسعه ای تعریف کرد که نیازهای نسل فعلی را بدون ایجاد اشکال در توانایی نسلهای آینده در برآوردن احتیاجات خود تأمین می کند.حفظ منابع انرژی وجلوگیری ازآلوده کردن زمین و محیط زیست کاهش میزان مصرف انرژیهای فسیلی و هم زیستی با شرایط طبیعی و اقلیمی وجلوگیری از رشد به رویه ی شهرها به سمت پیرامون که باعث ایجاد پدیده ی حاشیه نشینی می شود . به عنوان پارامترهای مطرح شده درجغرافیاوشهرسازی است.در حقیقت توسعه پایدارریشه ای اکولوژیکی و اقتصادی و فرهنگی و اجتماعی ومدیریتی وسیاسی وکالبدی دارد

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، کره زمین، شهرسازی، جغرافیا، حاشیه نشینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/520554>

